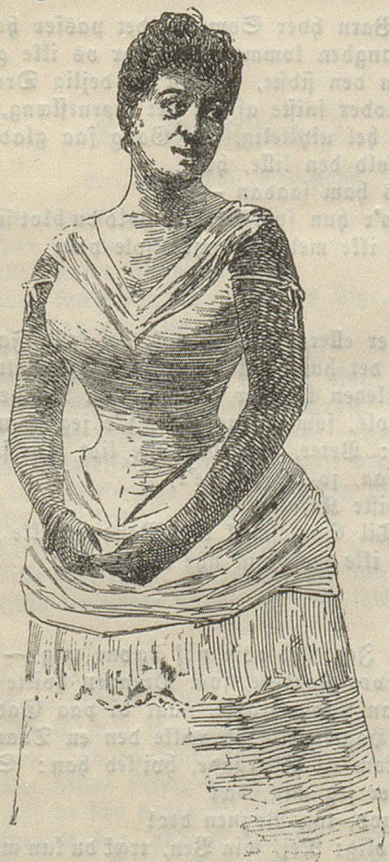
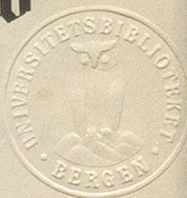

gk 84 box a

Jeg gør det ikke med den Kjole paa.

Fornøjelig og bekendt Københavnerwise.
Forfattet af en Dame.

Dg: Den lille Fisterpige.

Mel. Min Anna hun er væf.

Vi faar et Barn hver Sommer, det passer hel bestemt,
At Størke-Dangben kommer, han har os ikke glemt.
Forleden kom den sidste, en rast og dejlig Dreng,
Og Svigermoder sniste af alt det Børneslæng,
Og jeg blev hel ulystelig, den Gang saa glad jeg sa':

„Åa hold den lille, hva',

Og vis ham saadan — ah!”

Og Svigermo'r hun svared: Nej hold du blot selv den smaa
Jeg gør det ikke med min nye Kjole paa.

Min Mand er ellers stikkelig nok, det sølle Fæ,
Og tidt kan det ham stikke, han er et Hængetræ.
Men saa forleden kommer han just fra Daaben hjem,
Ført sin Kjole, som er moderne, si'r jeg Dem.
Saa si'r jeg: Peter, hold den lille lidt blot for Plasér,

Men saa, jo jo, jeg be'r,

Han viste Karakter,

Han sa'e; Til Sablesmæk din Mand du ikke forbre maa,
Jeg gør det ikke med min nye Kjole paa.

Jeg tænkte: Jeg skal osse nok hæbne mig — ja hi!
Vi gik med vor Karosse, som Drengen hvilte i,
Den maa han stadig trække, naar vi paa Gaden gaar,
Gi' Barnet Hagesmække og række den en Taar,
Da saa vi kom til Østergade, hvisted han: Se her

Generer jeg mig, vær

Saa god, tag Vognen der!

Jeg svared rolig: Nej, min Ven, træk du kun med den smaa,
Jeg gør det ikke med min nye Kjole paa.

En Gang tog vi alene til Skoven ud i Mag,
 Det var, skal jeg nok mene, en dejlig Sommerdag.
 Blaa Skinned Sundets Bøve, og Græsset var saa grønt,
 Jeg sværmer nu for Skove, af ja, hvor der var kønt,
 Vi kom saa til en Græsplet dybt i Skovens Ensomhed,
 „Her sætter vi os ned,“
 Sa' Peter, „her er Fred!“
 „Nej, sætte mig,“ jeg svarede, „der er Dog paa hvert et Straa,
 Det gør jeg ikke med min nye Kjole paa.“

Den lille Fisterpige.

Mel. af Rudolf Waldmann.

Den raste lille Fisterpige
 Hun var saa køn og køl,
 :: Med fagre milde Træk. ::
 Man fandt saa let ej hendes Rige.
 Hun tog ud i sin Vaad,
 :: Naar Søen stod i Braad, ::
 Saa lo hun højt og hendes Røst
 Klang fra det unge stærke Bryst,
 Men en Gang der fra Søen sælsom Klang
 En Barselsang, fra Søen højt det klang:
 „Lille Fisterpige, hør, hvad jeg vil sige,
 Du saa køl dig viser nu,
 Men om lidt forliser du.
 Lille Fisterpige, hør, hvad jeg vil sige,
 Hvis du styrer ud ad nu, saa forliser du.“

Den raste lille Fisterpige
 Saae undrende sig om.
 :: Fra Greven Sangen kom. ::
 Han sagde: „Ind til mig du sige;
 Det bliver sikkert bedst,
 :: Thi vi kan vente Blæst.“ ::
 Hun lo saa kaad og raabte: „Gj!
 I er maaste en Havmand, — nej!“

Da fulted Greben lælent, og han sang,
 Saa sødt det klang, den Gang da Greben sang:
 „Kom, saa skal vi sejle, os i Søen spejle,
 Baaden er saa net og prud,
 Og jeg elsker dig, ved Gud,
 Kom, saa skal vi sejle, os i Søen spejle,
 Og jeg elsker dig, ved Gud, søde Fisterbrud.“

Snart toned Stormens hule Stemme,
 Og Søen blev saa grum,
 :: Og pistedes til Skum. ::
 Og Bølgerne sig rejste flemme,
 Da kæntred Grebens Baad,
 :: Han laa i Havets Graad, ::
 Da styred Fisterpigen kæt
 Og redded ham, og reb ham væt
 Fra Dødens Gab og ind i hendes Baad,
 Og rørt han sang, det lød som Klokkelang:
 „Lille Fisterpige, hør, hvad jeg vil sige,
 Haand og Hjerte byder jeg
 Dig, du maa ej sige nej.
 Lille Fisterpige, hør, hvad jeg vil sige:
 Haand og Hjerte byder jeg, sig nu ikke nej.“

Den rasle lille Fisterpige,
 Hun roede ham mod Land,
 :: Og sagde: Til min Mand ::
 Er J for fornem, maa jeg sige.
 En Fister er min Ven,
 :: Se blot til Stranden hen, ::
 Der staar han klar at hjælpe os,
 Og byde Stormens Vælde Trods.“
 Den unge Fisters Kalden lød fra Ryft,
 Og højt med Ryft hun sang af fulde Bryst:
 „Ja, jeg vil saa gerne, ja, jeg vil saa gerne
 Favnes af min kære Ven,
 Se, her har du mig igen.
 Ja, jeg vil saa gerne, ja, jeg vil saa gerne
 Favnes af min kære Ven, her er jeg igen.“

København.

Bernh. Wennstrøms Bogtrykkeri.